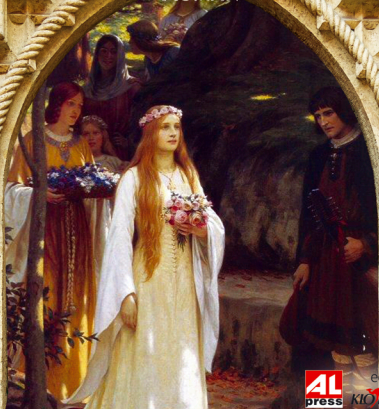

ROMÁN

AL
press

edice
KIO KAN

HANA WHITTON

BOŽENA ČESKÁ

BOJ O TRŮN A LÁSKU

edice
KLOKAN

ROMÁN

HANA WHITTON

BOŽENA
ČESKÁ

BOJ O TRŮN A LÁSKU

edice

KIÖKAN

Copyright © Hana Whitton, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Hana Whitton, 2016
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-362-6 (pdf)

I.

Božena se s trhnutím probudila a posadila se zprudka na lůžku. Z neklidného spánku ji musel vyrušit třesk okennice, které se zmocnil mrazivý lednový severák. Po chvíli se to ostré prásknutí ozvalo znovu a sen, který se k Boženě opět nezávan po špičkách přikrádal, v mžiku definitivně zmizel.

Byla tomu ráda. Dokázala si ho vybavit pouze matně, ale k těm příjemným rozhodně nepatřil. Byla to spíš noční můra, varování před něčím, co nechápala. Alespoň zatím ne.

Její manžel Ota Braniborský se k ní v tom snu otočil, tvář zachmuřenou a nezvykle přísnou.

„Tolik jsme se oba snažili, Boženo, aby naši synové dospěli v čestné muže a spravedlivé vladaře. Nejsem si jist, zda jsme v tomto náročném úkolu uspěli. Platí to zejména v Otově případě.“

Ano, tohle jí manžel říkal ve snu. Náhle jako by k ní jasně a zřetelně doléhal jeho hlas.

Rychle přejela rukou po vedlejší polovině širokého lože.

Byla podle očekávání prázdná.

Její manžel Ota odešel navždy.

Bolest z té ztráty neodezněla, nezmírnil ji uplývající čas, jak se jí mnozí snažili namluvit. A jeho prázdné místo nedokázal nikdo zaplnit.

Ani věrný Marek ne, ten spolehlivý přítel a dvorný rytíř, který jí byl a zůstal pevnou oporou ve chvílích nejtěžších.

Věděla, že nyní už neusne. Vyklouzla z vyhrátého měkkého lůžka a bosky zamířila k oknu. Na východě zbarvil temnou oblohu první příslib svítání.

Krajina se jí v něm zdála cizí, neznámá, jako by ji spatřila poprvé. Jako tehdy, když sem, do Braniborska, před lety přijela coby mladičká nevěsta Oty Braniborského, zralého muže, který jí mohl být otcem.

Zasnila se při té vzpomínce. Byla sladká a dávala jí alespoň nakrátko zapomenout na trpkou současnost.

Anežka se ještě jednou, naposledy zatočila zvesela před zrcadlem. Plavé vlasy jí zavlály kolem pravidelné oválné tváře s velkýma modrýma očima a plnými rty jako lesklý závoj.

Byla krásná a bílý šat pošíty perlami její půvab ještě znásobil.

Anežčina sestra Božena se při pohledu na ni nedokázala ubránit žárlivosti. Bodla ji jako ostrý osten, třebaže se jí snažila potlačit, protože měla Anežku upřímně ráda. „Moc ti to sluší, Anežko,“ vyrazila ze sebe spěšně, aby to napравиła. Ale od srdce jí ta slova nešla.

Vstala a přistoupila také k zrcadlu. Zlehka si přešla po nákladné svrchní sukni z těžkého brokátu, ozdobené ještě zlatou výšivkou. Šat lichotivě zvýraznil její štíhlou postavu.

Do plavé krásy naší Anežky mám přesto daleko, pomyslela si Božena zklamaně, když se zahleděla na svůj odraz v lesklé ploše.

Božena měla vlasy tak tmavé, že se ve svitu svící leskly vždy jako kov. Oči měla hnědé a pleť nazlátlou na rozdíl od té Anežčiny alabastrově bílé.

„Měla bys na to být hrdá,“ kladla jí matka na srdce. „To jsou přece dědičné rysy Přemyslovců, rodu, z něhož pocházíš!“

Anežka nyní vrhla rychlý pohled na sestru a potom následovala jejího příkladu a také ona začala znovu studovat svůj obraz. Po zrůžovělé tváři se jí mihl znepokojený obláček.

„Myslíš, že... se mohu rovnat Jindřichově první manželce Konstancii Babenberské? Prý to byla vyhlášená krasavice.“ V hezkých modrých očích se jí náhle zračily obavy.

Božena objala sestru kolem ramen a zlehka ji k sobě přitiskla. „Ty se té Jindřichově první choti nejen vyrovnáš, ale ty ji s určitostí předčíš!“ zvolala povzbudivě. Sesterská rivalita a žárlivost byly rázem zapomenuty.

V hloubi duše ji zahřálo vědomí, že v ní sestra hledá oporu, že se na ni obrátila se svými pochybnostmi. Byly celkem pochopitelné.

Konstancie Babenberská totiž patřila k výjimečně krásným ženám. Byl jí vlastní nevšední exotický půvab, který zdědila po matce, byzantské princezně Theodoře.

Božena ji znala pouze z portrétů, které zahlédla v míšeňském či drážďanském markraběcím paláci, kam párkrát doprovázela Anežku při oficiálních návštěvách, na kterých se projednávaly podrobnosti zasnoubení a svatby české princezny s míšeňským markrabětem Jindřichem a smlouvy s tímto sňatkem související. Těch obrazů, z nichž na příchozí vznešeně shlížela Konstanciina tvář, tu bylo překvapivě mnoho. Svědčily jistě o Jindřichově hluboké lásce ke krásné manželce, která mu navíc dala dva syny, Albrechta a Dětřicha.

Boženu pokaždé napadlo, že ji i sestru ta urozená dáma pozoruje jaksi zvysoka a s jistým pohrdáním. Nikdy nezapomene, jak Anežka při první návštěvě svého budoucího

chotě vrhla na jeden z těch vznešených portrétů rychlý pohled a potom oči spěšně sklopila.

Božena se tím směrem tehdy také zadívala. I jí se v tu chvíli na okamžik zezdálo, jako by Konstancii v srdcovité tváři se zlatavou pletí vítězoslavně zaplály velké hnědé oči. Měly tvar mandlí a stínily je dlouhé černé řasy.

„Může si tě nakrásně vzít můj milovaný choť Jindřich, ale mně se nikdy nevyrovnáš! Nikdy si nezískáš jeho srdce! Napořád bude milovat pouze mne,“ jako by říkal ten portrét.

Božena musela připustit, že Anežka, ač půvabná, s touhle exotickou a jistě vášnivou kráskou soutěžit nemůže. Její vlasy, plavé jako len, modré oči a pleť bělostná jako alabastr vypovídaly o panenské nedotčenosti a plaché nevinosti.

Anežka se nyní na sestru šťastně usmála, vděčná za její slova. „Myslíš? Myslíš si skutečně, že ji opravdu... předčím? A že mne může Jindřich milovat stejně hlubokým citem jako ji?“ V té otázce zněly pochyby.

„Ach, Anežko, neměla bys o tom vůbec ani pochybovat. Vždyť Jindřich zbožňuje i půdu, po níž kráčíš! A pak...“

Další argumenty, jimiž Božena hodlala podložit své tvrzení o síle Jindřichovy lásky, však přerušila jejich matka Kunhuta, která stanula na prahu komnaty. Sama už byla oděna do slavnostního roucha a přes ramena měla přehozený purpurový plášť podšitý hermelínem.

„Dívky, máte být již dávno přichystané na cestu do Svatovítského chrámu, a vy tu zatím probíráte nějaké povrchní pochybnosti. Manželství královských dcer je naplněno povinnostmi, poslušností vůči urozenému manželovi a úctou k rodovému odkazu, ne plytkými úvahami o lásce!“ Matka musela jistě zaslechnout útržek jejich rozhovoru. „Tak honem, honem! To chceš nechat ženicha čekat před oltářem, Anežko?“

Anežce zruřovĚly tváře rozpaky. „Toho bych se neodvážila, matko,“ řekla tiše, naposledy si urovnala šat a vykročila bez otálení ke dveřím.

Božena si umínila, že se sestřiným svatebním obřadem nenechá dojmout. Proč také? Je to přece příběh s dobrým koncem! Vždyť ten původně dynastický sňatek nakonec svedl dohromady dva lidi, kteří se do sebe krůček po krůčku hluboce zamilovali. Byla přesvědčená, že její sestra Anežka bude s markrabětem Jindřichem Míšeňským skutečně šťastná. Její obavy z okouzující Konstancie byly podle ní zbytečné, ať už ji krásou předčila nebo ne. A až i ona dá Jindřichovi dědice, přestane na jeho první choť jistě žárlit zcela. Přes to pevné předsevzetí se dojetí neubráníla, když k ní dolehl Anežčin hlas, tichý a rozechvělý, jímž pronášela manželský slib.

Marně se snažila utěšit, že neztrácí sestru, ale že ve švagrovi Jindřichovi právě získala bratra.

Scéna před oltářem se jí podivně rozvlnila před očima. Vzpatovala se, teprve když jí bratr Vladislav sedící vedle ní pevně stiskl paži, jako by jí chtěl dodat odvalu. Také on měl však tvář zjhlou. Zato mladší bratr Přemysl Otakar se tvářil tak trochu znuďeně a okázale dával najevo, že on je nad celou věcí povznesený.

Boženě se podařilo nabyt sebeovládání ve chvíli, kdy se k nim kostelní lodí blížila Anežka s Jindřichem, nyní už novomanželé. Anežka se nakrátko zastavila u sestry a oddělila z kytice bílých růží několik stonků. „Říká se, že ta, která dostane od nevěsty svatební kytici nebo alespoň pár kvítků z ní, se také sama do roka provdá. Přeji ti, aby tě potkalo stejné štěstí jako mne, Boženo,“ zašeptala, tvář rozzářenou.

Jindřich se už nezdržel, sklonil se ke své manželce a políbil ji. Byl to pohledný muž s ušlechtilou tváří. Plavé

vlasý mu na skráních prokvétaly stříbrem prvních šedin. Upřel na Anežku láskyplný pohled a z jeho šedomodrých očí se dalo jasně vyčíst, jak hluboce svou mladičkou choť miluje.

Božena zaváhala jen na chvíličku a potom si od sestry ty svatební růže vzala. Jako starší jsem se měla vdát první, pomyslela si. Ale jí se do vdavek zrovna nechtělo.

„Kdo bude ten šťastlivec, Boženo?“ zeptal se hlasitým šeptem Otakar, když je novomanželé minuli. „Za koho se hodláš provdat, sestřičko? Za našeho Marka snad?“

„Ach, Otakare! Tobě není nic svatého,“ okřikla ho Božena tlumeně. Cítila, jak jí tváře proti její vůli zahořely nagem.

„Vsadím se, že to bude doopravdy Marek,“ nedbal Otakar na její slova.

Marka z Ostrohu, sedícího za královskými sourozenci, ta slova potěšila. Byl rád, že je Otakar dává s Boženou dohromady, byť v žertu. Miloval Boženu Přemyslovnu, i když ona to patrně dosud netušila a viděla v něm pouze dobrého přítele. Znal ji od dětských let, sám starší, a byl vždy jejím ochráncem a rytířem. To on ji naučil jezdit na koni a střílet z luku. To on ji doprovázel na prvním lovu. Připlnula k němu, zvykla si na něj a on jen doufal, že ta dětská náklonnost přeroste nyní, kdy Božena dospěla v okouzlující dívku, v hluboký cit.

Božena blýskla po bratrovi rozhořčeným pohledem, ale jeho slovům se nebránila. Marek v tom spatřoval dobré znamení.

Rod pánů z Ostrohu, kteří panovníkovi vždy věrně sloužili – Markův otec jako purkrabí –, byl starobylý, a tak Marek nepřestával chovat naději, že by Boženinu sňatku s ním nemuselo nakonec nic stát v cestě.

Vždyť ani Jindřich Míšeňský nebyl král.

Jenže byl markrabě a vládce strategicky důležitého území. To se o Markovi zrovna tvrdit nedalo.

Povzdychl si.

Božena si to vyložila po svém.

„Neměl bys Otakara brát vážně, Marku. Jako bys ho nezal,“ obrátila se k němu. Povstala, přijala Vladislavovo rámě a vykročila za ostatními svatebčany z chrámu. Marek ji ochotně následoval.

Jeden ze svatebních hostů, Ota Třetí, markrabě braniborský, ta slova také zaslechl a zahleděl se za odcházející dvojicí. Ani dlouhý závoj nedokázal zakrýt hustou lesklou záplavu tmavých kadeří, které české princezně Boženě spadaly až k útlému pasu. Otočila se nyní ke svému společníkovi a cosi mu začala živě vyprávět.

Je krásná, pomyslel si Ota.

Zdráhal se uvěřit svému štěstí – český král Václav I. se totiž netajil tím, že by svou druhou, starší dceru rovněž rád co nejdříve provdal, a v listu Otovi naznačil, že by sňatek české princezny Boženy s markrabětem braniborským byl výhodný pro obě strany. Ota se k té nezastřené nabídce dosud nevyjádřil. Věděl, že by šlo o výhodný sňatek, a věděl také, že by se měl už konečně oženit. Chtěl však Boženu nejprve poznat. A to byl hlavní důvod, proč přijal pozvání na svatbu Boženiny sestry Anežky. Čekal, že se na pražském královském dvoře setká buď s nehezkou starou pannou, nebo s rozmazlenou dívkou povrchních zájmů. Byl však mile překvapen.

Božena byla nejen krásná, ale dostalo se jí vzdělání, jež by jí mohl závidět ne jeden mladý šlechtic.

„Onen mladík, který právě nabídl rámě princezně Boženě, to bude jistě princ Vladislav, nemám pravdu?“ obrátil se Ota ke komorníku Sigismundovi.

„Nemýlíš se, můj pane.“ Sigismund se Otovi zlehka uklonil. V duchu se však ušklíbl. Jeho Milost markrabě braniborský Ota nechal vše na poslední chvíli, nedokázal se rozhodnout, zda pozvání českého krále Václava vůbec

přijmout, takže pak nezbyl jaksi čas obeznámit se s celkovou situací a s tím, kdo je kdo.

A takhle je to skoro vždycky. Do Prahy přijeli narychlo a těsně před tou slavnou svatbou, a tím pádem se s královskou rodinou i dvořany seznámili zatím skutečně pouze letmo. V přípravách svatebních oslav na to ostatně nebyl ani čas. Vše by se mělo napravit na dnešní hostině, ale Sigismund se rozhodl, že prokáže svou nepostradatelnost a doplní mezery v Otových znalostech už nyní. „Ti dva jsou skutečně královští sourozenci, pane. Princ Vladislav, zbožný a vyrovnaný mladík, jednou dosedne po otci Václavovi na český trůn. Už nyní zastává úřad moravského markraběte.“

„A ti druzí dva mladíci?“

„Jeden z nich je Vladislavův mladší bratr Přemysl Otakar. Ten je předurčen pro duchovní dráhu, i když, po pravdě řečeno, právě z něho by asi byl lepší vladař,“ dodal Sigismund téměř šeptem a ještě se obezřetně ohlédl, zda ho někdo nezaslechl. Pronášet podobné závěry se obvykle nevyplácí. „A ten, který ho doprovází, to je nějaký mladý dvořan, Marek se tuším jmenuje.“

„Může na paní Boženě oči nechat,“ poznamenal nerudně Ota.

Sigismund na něj upřel užaslý pohled. Tohle by nečekal. Ota se mu o možných námluvách zmínil, nehrnul se do nich však, a ani se tím příliš netajil. To on, Sigismund, hned pochopil, jaká jedinečná příležitost se Otovi naskytla. A sem na Pražský hrad musel svého pána málem dostrkat. Ota ani potom s určitostí nevěděl, zda se o Václavovu dceru má ucházet, i když před odjezdem dopřál sluchu naléhání rádců, že je nejvyšší čas, aby mu zákonitá manželka porodila legitimního dědice.

Nyní se zdálo, že stačilo první letmé setkání, aby ho česká princezna okouzila.

Žádný div, musel připustit Sigismund. Je opravdu půvabná. Nechybí jí kouzlo osobnosti, jaké se nedostane do vínků jen tak ledaskomu, a dokáže si tak každého snadno podmanit.

Jako třeba nyní markraběte Otu, který se manželství dosud zdárně vyhýbal.

„Ach, to je pouhý projev rytířské oddanosti, pane. Nic jiného,“ uklidňoval ho spěšně Sigismund. Nehodlal připustit, aby tuhle slibně rozehranou mocenskou partii cokoliv pokazilo. „Něco takového přece nemůžeš brát vážně. Vsadím se, že tenhle panáček v noci chodí jiné zpívat pod okno zamilované popěvky!“

„Stal ses nebezpečně cynický,“ konstatoval Ota s úsměvem. Sigismundův závěr ho však potěšil. „Pojďme už. Do svatební hostiny nám zase tolik času nezbyvá,“ navrhl. Vyčkal nicméně, a když se Sigismund neřádkoval, shýbl se pro bělostné růžové poupě, které vytrousila Božena z malé svatební kytičky od sestry. To tvrzení, že se dívka obdaraná svatební kyticí do roka provdá, se mu moc líbilo.

Zejména týkalo-li se Boženy.

Stačil mu totiž jediný pohled do její půvabné tváře, aby zapomněl na veškeré pochybnosti o ženitbě. Rozhodl se s určitostí, že se o její ruku bude ucházet.

Božena se už chystala vstát od tabule, aby přijala Markovo vyzvání k tanci, ale matka Kunhuta na ni jen nesouhlasně sykla. Božena po ní sice vrhla rozladěný postranní pohled, ale poslechla.

„Až ten příští tanec bude tvůj, Marku,“ usmála se na svého rytíře. Neuniklo jí, že se Markovi po těch slovech zračil na dně očí náhlý smutek. Nu jistě, tys královská dcera, a já pouhý rytíř z Nemanic, jako by říkal jeho pohled.

Nejraději by se na matčin příkaz neohlížela a vykročila i tak s Markem mezi tanečníky.

Matka jako by jí četla myšlenky. „Neslíbilas snad příští tanec markraběti Otovi?“ upozornila ji rázně.

Božena si na něco podobného nepamatovala a obrátila se k matce, aby se v tom smyslu ohradila. Vtom si však povšimla, že se k ní blíží vysoký muž s ušlechtilými, výraznými rysy. Vybavila si, že ho zahlédla během sestřina svatebního obřadu.

Proč to nepřiznat, už tehdy ji zaujal. Plavé vlasy mu spadaly podle poslední módy na ramena v kadeřích, jež by mu jistě mohla závidět nejedna paní. A oči měl tak modré, že se zdály téměř průzračné jako dvě horská jezera.

Zrudla nyní trochu a rychle sklopila zrak z obavy, aby nepoznal, co se jí honí hlavou.

„Mohu tedy doufat, že mně tento tanec věnuješ, paní?“ uklonil se jí, ruku přitisknutou na hrud' v kurtoazním gestu. Učinil tak nejen proto, že se to slušelo, ale hlavně proto, že bál, aby Božena nezaslechla, jak hlasitě mu buší srdce. Nepatřil k mladíkům a v lásce nebyl nezkušený, ale teď, v tomto okamžiku, kdy se ocitl Boženě tvář v tvář, se cítil jako nějaký holobrádek, který se poprvé zamiloval.

„A kdo mne o ten tanec žádá? Jsi snad markrabě Ota?“ zeptala se Božena a matka Kunhuta jen obrátila oči k nebesům, na rtech tichou modlitbu. Takovéhle otázky se přece vládci Braniborska nekladou! Už tu chtěla dceru okřiknout, ale Ota Braniborský se Boženě znovu uklonil se slovy: „Jsem skutečně markrabě braniborský Ota, toho jména třetí, a též tvůj služebník, Milosti.“

„Moje dcera Božena ti jistě ráda a ochotně tento tanec věnuje, pane Oto. A mé svolení rovněž máš,“ vložila se mu do řeči Boženina královská matka, aby dceři zabránila v nějaké další prostořeké poznámce.

Božena opět pocítila, jak jí tváře zahořely ruměncem. „S radostí ti tento tanec věnuji, můj pane,“ řekla jen a přijala Otovo rámě.

Musela uznat, že je Ota Braniborský dobrý tanečník. Prováděl ji snadno, s lehkostí a bez jediného zaváhání všemi tanečními figurami a nedočkavě vyhlížel, kdy se k němu zase vrátí, když ji od něj tanec odvedl.

Božena se dosud zdráhala přiznat sama sobě, že ji Ota okouzluje. Líbilo se jí, jak zkušeně ji vedl při tanci, jak pevně svíral její ruku ve své. Při tom dotyku jí projelo podivné, dosud nepoznané vzrušení a ten žhavý příval touhy jí zažehl v nitru slastný, opojný plamen.

Mohla to být láska? Probudil v ní snad Ota cit, o kterém dosud pouze snila a který záviděla sestře, jakkoli si to nechtěla připustit?

Netušila to zatím.

Hudba náhle ustala. Ota se jí uklonil. „Věnuješ mi příští tanec, má paní?“ zeptal se tiše, v očích naději.

„Ráda, můj pane,“ odpověděla rychle a vzápětí ji zamrzelo, že tak nedočkavě souhlasila.

Potom však ty falešné obavy hodila za hlavu. Jedno jí bylo zcela jasné – nechtěla Otu ztratit.

Její tanečník se na ni šťastně usmál a nabídl jí opět rámě.

Král Václav se s úlevným povzdechem uvelebil na lůžku. Byl rád, že svatební hostina i následné veselí skončily. Tedy alespoň pro něj a pro jeho choť Kunhutu, protože se do svých komnat odebrali již před půlnocí. Hlučné dvorské zábavy a opulentní hostiny neměl nikdy rád a dobrovolně je nevyhledával. A s přibývajícími lety jeho nechuť k podobným radovánkám jen vzrůstala. Dnes však nebylo zbylí – nemohl se přece omluvit ze svatební hostiny vlastní dcery!

Hlava mu teď však třeštila. Opatrně si přejel štíhlými prsty po levém spánku, odkud se mu táhla přes oko a celou tvář hluboká jizva, památka po dávném zranění.

Vždycky dával před společenským životem u dvora přednost samotářskému bloudění hlubokými lesy a dlouhým lovům, a to se mu v mládí stalo osudným. Při jedné divoké štvanici se zranil tak nešťastně, že nakonec přišel o oko. Časem se s tím vyrovnal, nebo spíš vyrovnat musel, ale bez opory sestry, nyní abatyše kláštera Na Františku, a královské matky Konstancie by to patrně nedokázal.

Dávné zranění se mu však nepřestávalo připomínat úpornými bolestmi hlavy, které nezřídka končily záchvatem a mdlobou. Ty stavy snadno vyvolal hluk. Zejména vyzvánění zvonů se Václav musel vyhýbat.

Pozorná a obětavá manželka Kunhuta, které ani dnes neuniklo Václavovo rozpoložení i jeho úporná snaha nezkatit dceři její slavný den, k němu nyní přispěchala s pohárem vína. Odměnil ji za to vděčným pohledem, zhluboka se napil a potom si vzal pár kousků sušeného ovoce máčného v medu, které mu k tomu doušku přinesla ve stříbrné misce.

„Zdá se, že Ota Braniborský nenechal naši Boženu lhostejnou,“ obrátil se k manželce po chvíli.

„To neuniklo asi nikomu, snad s výjimkou právě naší Boženy,“ zasmála se Kunhuta. „A je jen dobře, že v něm našla zalíbení, i když si to asi sama dosud pořádně neuvědomuje. O Otovi jsi přece uvažoval jako o jednom z Boženiných nápadníků.“

„Ano. Anežka se teď provdala za míšeňského markraběte a ze strategických důvodů by bylo dobré, kdyby se Boženiným manželem stal Branibor. Posílilo by to sféru našeho vlivu.“

„Ach, Václave, já vím, že *tohle* je pro tebe důležité a že by také v Boženině případě mělo jít o dynastický sň-

tek, ale... neměl bys alespoň trochu myslet na štěstí své dcery?“ zeptala se ho vážně Kunhuta.

„Má drahá Kunhuto, podle mě jsou podobné starosti v případě Boženy a Oty zbytečné. Ti dva k sobě už cestičku našli, nemyslíš? A pokud jde o dohodnuté manželství a sjednaný sňatek – podívej na nás dva! Nás přece zasnoubili už jako děti. A pak jsme se do sebe zamilovali a potom...“ Václav odložil pohár a přitáhl si Kunhutu k sobě. Pevně ji objal. „Miluji tě s každým dnem víc a víc, drahá.“

„A já tebe, Václave,“ zašeptala Kunhuta a políbila ho.

Mohli spolu žít celé roky, a přesto si nezevšedněli. I nyní zažehl Kunhutin polibek ve Václavovi vášeň stejně silnou jako kdysi před lety, když ho políbila poprvé.

Bolest se vytratila a místo ní zůstala pouze slastná touha.

Božena se opřela o kamenný okraj fontány. Příjemně ji chladil do rozpálených dlaní a sytá vůně, kterou vydechovala okolní zahrada, na ni působila jako uklidňující balzám. Stříbrný odraz měsíce se třpytil na temné vodní hladině fontány jako pohozená stříbrná mince.

Rychle vytáhla zpoza širokého pásu hedvábný šátek a namočila ho ve fontáně. Vodní hladina se rozechvěla, takže stříbrná mince měsíce se roztránila v bezpočet třpytivých vlnek.

Dívka si otřela mokrým šátkem rozpálené čelo a hořící tváře. Doufala, že tím nabude alespoň trochu ze ztracené rovnováhy.

„Bože dobrý, co se to se mnou stalo?“ zašeptala, zmatená změnou, která se s ní udála. Zpočátku, po prvním tanci s Otou Braniborským, přičítala své vzrušení celkové atmosféře výjimečného večera. Vdala se její sestra a man-

žel si ji vbrzku odveze do svého sídla v Drážďanech či Míšni. S uplývajícím večerem si však uvědomila, že její pocity nepramení z Anežčiných vdavek.

Vyvolalo je setkání s braniborským markrabětem Otou. Protančila s ním celý večer a zcela zapomněla, že tanec přislíbila také Markovi.

Vztáhla nyní dlaně, jako by si je chtěla v měsíčním světle prohlédnout. Zdály se naprosto stejné jako včera, a přesto se neubránila pocitu, že je má popálené Otovými dotyky.

Zamilovala jsem se snad? Je tohle láska? ptala se sama sebe. Netušila to. Dosud se domnívala, že má blízko k Markovi, že je od prvního vyznání dělí pouhý krůček. A přesto právě v tuto chvíli pochopila, jak mylná ta domněnka byla.

Marek mohl být dobrý přítel a věrný druh, ne však milenc či dokonce manžel. To si nyní, po tomto večeru prožitém s Otou, uvědomila zcela jasně.

Spěšně si otřela vlhkým šátkem také dosud rozpálené dlaně, jako by z nich chtěla smýt Otovy dotyky, neboť se bála, aby z nich někdo neodhalil její tajemství.

Pohlédla k paláci. Okna hodovní síně dosud zářila do tmy. Hudba opět spustila k tanci a velebně se nesla sameťovou klenbou temné noci.

Božena cítila, jak ji zaplavuje dosud nepoznané štěstí, jehož zdroj nedokázala nebo možná ani nechtěla určit.

Tiše se pro sebe zasmála a potom se po cestičce vysypané bělostnými oblázky rozběhla k těm rozzářeným oknům.

II.

Ota Braniborský bral strmé schody po dvou, jako by se už nemohl dočkat setkání s královským hostitelem.

Sigismund, který spěchal celý zadýchaný za ním, přihlížel nedůstojnému počínání svého pána s těžko skrývanou nevolí.

Takhle se přece markrabě nechová, hudral v duchu. Nejdřív se do Prahy ani vydat nechtěl a k možným zásnubám a případnému sňatku s Václavovou starší dcerou Boženou se vyjadřoval značně mlhavě. Jen liknavě přijal pozvání na oslavu svatby Václavovy mladší dcery Anežky s míšeňským markrabětem Jindřichem, během níž se mělo také mluvit o Boženině budoucím manželovi. Bylo patrné, že Ota Braniborský není jediný, kdo by pro českou princeznu připadal v úvahu jako choť. Sigismund nechápal, proč si chce nechat vlastní váhavostí proklouznout takovou příležitost mezi prsty.

„Moc českého krále Václava Prvního vzrůstá každým dnem. Bylo by pošetilé, kdybychom si ho znepřátelili, pane,“ radil mu proto ve snaze dostrkat ho na oslavu královské svatby a nepropást takovou výjimečnou šanci. Po pravdě řečeno, myslel přitom v první řadě na sebe – pokud se jeho pán přiznení do vlivné přemyslovské dynastie, ne-

posílí se tím pouze jeho moc, ale jistě také postavení jeho věrného komorníka.

Zpočátku se zdálo, že se Ota hodlá na pražském královském dvoře pouze příjemně poveselit a poté pod nějakou přijatelnou záminkou návrh na dynastický sňatek králi Václavovi prostě nějak diplomatically vymluvit.

Jenže ono to všechno dopadlo jinak.

Stačilo pár tanců právě s tou českou princeznou, o níž Ota nejevil zájem, dokud ji nepoznal, a braniborský markrabě byl zcela ztracený.

Sigismund jako Otova pravá ruka moc dobře věděl, že jeho pán není vůči ženské kráse lhostejný – a Božena skutečně krásná byla. V její tváři s půvabnými, výraznými rysy se zračil urozený majestát, překvapivý u dívky tak mladičké.

Ovšem tentokrát podle všeho nešlo o pouhé chvilkové okouzlení, o přechodné vzplanutí navozené romantickou atmosférou svatebního obřadu.

Tentokrát to bylo jiné.

Ota Braniborský se skutečně zamiloval. Nebyl to rozmarný flirt, na jaký markrabě obratem zapomene, ledva opustí město, jak tomu Sigismund býval často svědkem. Nikdy svého pána neviděl takhle zamilovaného. Jeden jediný večer změnil Otu Braniborského k nepoznání.

Nyní se hnal na jednání s králem Václavem jako splašený, jistě v obavě, aby mu někdo jiný tu jeho zbožňovanou Boženu neodloudil. S pozdní lítostí si uvědomil, že také nemusí být jediný, kdo se jí přijel do Prahy dvořit. Co když svou nemístnou liknavostí prohrál vše?

Sigismundovi bylo jasné, že Ota požádá hned při této první schůzce českého krále o Boženinu ruku, jakkoli se to z diplomatického hlediska nehodilo. Nyní byly na místě okolky a vyjednávání té nejvýhodnější dohody a takových podmínek svatební smlouvy, jež budou nejpřínos-

nější pro Braniborsko. Jenže to by jeho markrabě nesměl ztratit hlavu.

Zároveň by Ota neměl zapomínat, že je tu ještě Karina.

Ani *tohle* se jaksi v tom spěchu nestačilo dořešit.

Možná to Ota ani dořešit nechtěl, možná mu ten setrvalý stav věcí vyhovoval. Jenže Sigismundovi bylo jasné, že je to nebezpečné a může to zcela ohrozit Otovy budoucí plány. Karina byla všeho schopná. On, Sigismund, to věděl nejlépe, protože za tučnou úplatu donášel tajné zprávy také jí.

Když se nad tím pořádně zamyslel, tak vlastně nevěděl – a ani nikdo od braniborského markraběcího dvora –, kdo tato přitažlivá žena s uhrančivým osobním kouzlem vlastně je.

Před lety se objevila na braniborském dvoře na doporučení jistého vysoce postaveného velmože z Frankfurtu na řece Odře. Hledá prý nějaké vhodné místo pro svou chráňku, osiřelou dívku, která u něj našla domov. Tohle se jim snažil navykládat. Jeho schovanka Karina byla skutečně půvabná, i když Sigismundovi, a že nebyl jediný, se její krása zdála poněkud živočišná a tak trochu laciná. Měl mimoto svůj názor na vztah frankfurtského dobrodince a jím protežované sirotky, ale i to si nechal pro sebe. A to zejména poté, co k ní markrabě Ota zahořel nevídanou vášní. Zdálo se, že takovým ohněm, jaký v něm rozdmýchala oslnivá Karina, Sigismundův pán dosud k žádné jiné nezaplál.

Ota mohl být jako obluzený vášnivými nocemi strávenými s Karinou, byl však dobrý vladař a věděl, že nesmí před svým dvorem a poddanými ztratit tvář. Přenechal Karině přepychové sídlo kousek od postupimského hradu, Sokolí hůrka se jmenovalo, kam se dříve rád a často uchýloval. Poté se tam uchýloval ještě raději a ještě častěji, avšak vladařské povinnosti kvůli Karině nezanedbával.